

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. IV. Omnia denique consummantur: Consummatio Christi
liberalissima.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

non respuit. Dicitur usque jejunium quadragintidiale iniri. Sudavit in horto, & quidem sanguine. Prætorium Pilati missionem sanguinis excepit. Acetum illi mons Golgotha ministravit. Curatio expleta, Consummatum est.

§. III. Christi consummatio absolutissima, nonstra vix ulla perfecta.

Non habuit humana nequitia, quod progredere amplius, quam ut ipsum aggressa Deum, Dei filium suffigeret cruci. Ergo, quod David dixit, Consummetur nequitia peccatorum. Ergo quod dixit Christus, Implete mensuram Patrum vestrorum. Nequitia magna, innocentem; major, benefactorem; maxima, Deum occidere. Judas improbilissimus servus suum Dominum, discipulus Magistrum hostibus objecit, Judæi suum Messiam, orbis suum conditorem neci dedit. Hæc nequitia meta. Consummatum est.

Quidquid providentia & justitia Dei ab omni avo ad humanæ gentis liberatam spectans decreverunt, id omne jam ad amissum, ad ultimum, ad unguem consummatum est. Clarissimè prædictum ab ipsa veteritate: Iota unum, aut unus apex non præteribit à lege, donec omnia fiant. Ecce ascendimus Hierosolyman, & consummabuntur omnia, quæ scripta sunt per Prophetas de filio hominis.

Demum, Opus, inquit, consummavi, quod dedisti mihi ut faciam. Absolutissima Christi consummatio. Hanc consummationem Jobus in fimo velut lineis figurans, Donec deficiam, inquit, non recedam ab innocentia meâ: iustificationem quam cepi tenere, non deseram. Sed multo mollius in fimo sederat Jobus, quam in cruce pependit Christus, neque suos Golgothæ fœtor defuit. Nos Jobi amicos insigniter representamus. Suum illi cognatum initio non noverat: Cùmque elevasset procul oculos suos, non cognoverunt eum. Ah, quoties Christum crucifixum vel digito monstratum dissimulamus nosse?

Consummatio humana perquam rara, & plerumque vitiosa. Homini in noxam aliquam, præsertim in libidinem præterenti, Christum in cruce pendentem monstra, & interroga, num virum illum noverit? Ille avertis aliorum oculis reipsâ negabit nosse, & furente cursu ad defestinatam properabit nequitiam. Si Christum crucifixum nosset, Christum sibi ipse non rursus crucifigeret, & ostentui haberet. O perfidos amicos, qui amicissimum sibi nec nosse quidem volunt! Deinde illi Job cognati disputare magis venerant, quam solari. Unde non misereret morbus & dolor, sed aggravasset.

Hinc illa Jobi querimonia: Consolatorei ovesi omnes vos estis. Numquid habebunt finem verba verosa? Tales nos amici sumus, homines miserationis exiguae, & circa mores emendationis perquam rare? Nihilominus hic noster amicus in ligno fixus, ab innocentia suâ non recedit, & cœptum in nos amorem non desinit, jamque in ipsâ cruce canit: Consummatum est. Consummata est, inquit beatus Leo, prodigio discipuli, negatio Petri, damnatio Pilati, averso populi, crucifixio Filii Dei. Consummata est nox limbii. Scriptura impletur, Synagoga moritur, Ecclesia nascitur, voluntas Patris perficitur. Cum Bernardo jam jure dixerim: Quam dulciter, Domine Jesu, cum hominibus conversatus es! quam abundanter humana redemptionis opus consummasti! quam perfectè voluntatem Patris explevisti! quam fortiter tam indigna, tam aspera & dura pro hominibus passus es! dura verba, duriora verbera, durissima supplicia. Acetum, Ambrosio teste, bibitur, vinum cum felle non bibitur; non quia fel, sed quia admixta vino amaritudines recusat. Sinceritati namque non debuit amaritudo misceri, ut ostenderetur sine amaritudine immortalitas resurgentium futura. Bene ergo ad consummanda omnia acetum bibitur, corruptio sinceritatis hauritur, ut omnia que vitiosa fuerant, cruci assergerentur.

Sitacide verbis merito monetur: Gratiam fidei usque (tui) ne obliviscaris; dedit enim pro te animam suam. Ita dedit ut perfectissimè omnia de se vaticinia implevit, dum ad

crucem ipsam suo corpore vestendam Patri obsequentissimus fuit. Consummatum est. Hic quisvis animo ardenti apud seipsum statuat: Malo mori, quam Deum sciens volens offendere; servitium Christo debitum consummabo.

Valerius factum narrat memoratū dignum. C. Marius, Centurio Augusti Imperatoris, cum Antoniano bello sapienter, & excellentes pugnas edidisset, improviis hostium insidiis circumventus, & ad Antonium Alexandriam per ductus, interrogatusque, quidnam de eo statui deberet, Jugulari me, inquit, jube, quia non saluti beneficio, nec mortis supplicio adduci possum, ut aut Cæsaris miles desinam, aut tuus esse incipiam. Quod constantius vitam contempsit, eò facilius impetravit. Nobilis animus & generosum constantiæ propositum. Hoc nimirum est Duci servare fidem. Ita quilibet Christiani sanguinis cum animo statutum habeat: Ego decies, ego centies, ego milies malo mori, quam à Christo meo avertis in istud, aut illud, aut aliud crimen prolabi. Nec vitæ beneficio, nec mortis supplicio adduci poterò, ut aut Christi miles esse desinam, aut incipiam esse diaboli. Nec caro, nec mundus, nec totus cacodæmonum exercitus, à Christo meo me avellent: Præstanti fidem explebo, inchoatum opus consummabo.

§. IV. Omnia denique consummantur: Consummatio Christi liberalissima.

Ex David omnium rerum exitus considerans, Omnis, inquit, consummationis vidi finem. Quidquid temporis est, vanum, breve, caducum est. Hic laborem quies, gaudium plerumque luctus terminat: omnia suo clauduntur fine. Vidi finem omnis consummationis. Pro Christo quidquid patimur, modicum, momentaneum est, & sine coronatur beatissimo: quod patimur pro mundo, initium in vitâ, incrementum in morte, consummationem habebit in judicio: sicut latronum alter cruciatus avernales inchoavit in cruce: at iste crucis dolores, quas pauculis horis finiit, paradisi gaudiis mutavit. Non debet in æternum fluctuationem sustinere. Nullum est ædificium tam firmum, quin tandem ruat; nec ullum est gaudium tam copiosum, quin demum desinat; sed nec ullus dolor aut luctus est tantus, quin tandem finiat. Desinant denique omnia, nec est sub sole quidquam, quod perennet: suis quaque finibus arctantur. Latum mandatum tuum nimis. Præmium iustis promissum, supplicium improbis decretum immortalia sunt & æterna. Ut autem certò scimus ab eventu fuisse veritatem, quæ Prophetæ tot annorum centuriis, antequam evenerint, prædixerant; ita certò sciamus omnia que Prophetæ, quæ Christus & Apostoli vaticinati sunt, eventura. Suus omnem consummationem sepeliet finis. Mille nobis caussa sunt ad futuram consummationem. Avo Noëmi diluvio meri nullum sæculi prioribus dilavium, quo terrentur, sciverunt: nec Sodomæ Gomorthæque cives simile incendium, quo extinguerentur, timuerunt. Nobis hæc omnia in oculis sunt, tot rerum præcedentium consummationes scimus, meminimus, audivimus, vidimus, & tamen ab amore rerum caducarum abduci non possumus, ut consummationis futuræ memores saniora sapiamus. Dilucidissimè Christus commonens, sicut enim, ait, erant in diebus ante diluvium comedentes & bibentes, nubentes & nuptui tradentes, usque ad eum diem, quo intravit Noë in arcam, & non cognoverunt donec venit diluvium, & tulit omnes, ita erit & adventus Filii hominis. Si architectus moneat: Videte, & desistite malè materiata vitium faciunt, & ruinam minantur subito collapsuræ. Sibi jam impudent, si qui oberantur ruinâ. Christus orbis architectus, ex alto crucis pegmate monet: Cavete, domus tuet, omnium vestrum imminet consummatio. Christus ipse perseveravit in cruce, ne suâ tantum opus privaretur consummatione.

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perf-

Perfidissimi Judæi perseverantiam Christi argumento in speciem non leventantes, Si Rex Israël est, ajunt, descendat nunc de cruce, & credimus ei. Alios salvos fecit, se saluum faciat, si hic est Christus Dei electus. His Augustinus cum patribus appositisimè respondens, Propter hoc ipsum, inquit, non descendit de cruce, quoniam filius Dei est. Propter hoc enim venit, ut crucifigeretur pro nobis. Plus fecit in cruce mangendo, quàm fecisset de cruce descendendo. Multo enim majus fuit, lapide ad monumentum apposito mortuum resurgere, quàm de cruce vivum descendere. In crucem ascendit Filius Dei, ut crucis tormentum non inciperet tantum, sed consummaret. Es alienum omne Christus usque ad novissimum quadrantem exsolvit. Fit nonnumquam ut ad vesperum quis perpotet, denique non habeat unde symbola solvat. Caupo in hominem manus injicit, qui maluisse in marsupium, & domo exire prohibet, dum velle reuat symposium, vel pelle. In paradiso nos omni majoribus nostris intemperanter convivari superis: convivii erat symbola, mors æterna; qui hanc justitiæ divinæ solveret, nemo unus fuit. Christus igitur nostrum omnium vicem tanti nominis reus, & è creditore debitor, quæ non rapuit, tunc exsolvebat, idque perfectissimè: Consummatum est.

Hac liberalitate rex noster Adriani Imperatoris munificentiam infinitè superavit. Compererat Adrianus, plurimos civium ingentem vim nummorum æratio suo debere. Eos igitur omnes convocari, & unâ pyram maximam strui præcepit atque accendi. Nemo non pavida solutionem explicavit. Jam capite censebat. At Caesar præscriptiones omnium & syngphas in medios ignes conjiciens, Bono animo cives estote, inquit, & hilares domum redite; omnium vestrum nomina jam expedita, jam expuncta sunt, Vulcani mementote gratias. Rex cæli pyram statuit quadrangulam, magna suis ipse humeris congestit, & ignem immensi ænotis excitavit, hinc nostras omnes syngphas liberalitate summâ combussit. Nemo nostrum fuit, qui non decies centena milia talentum auri, hoc est, æternam mortem, deberet huic creditori. Ah, quantum hoc æris alieni nullis faculis enumerandi! nemo hominum erat solvendo. Christus igitur delens, quod adversus nos erat, chirographum decreti, quod erat contrarium nobis, & ipsum tulit de medio, asfigens illud cruci. Quapropter æquo, sed & grato sumus animo, explicita est solutio, enumeratum pretium, & consummatum est. Aspiciamus in auctorem fidei, & consummatorem Jesum. Hic subinde præceptiones quinque apponimus.

Ad Coloss. cap. 2. v. 14.

Ad Hebr. cap. 12. v. 2.

I. Præceptio: Principiū ducē a Deo ducēdum, omnis finis reducēdus in Deum. Apoc. cap. 1. vers. 8. † Maro scilog. 3. ante ipsum Theocritus in Encomio Ptolemæi Lagi 1. dyll. 17. * Circumcurrens linea, circumferentia. Tertull. 1. de coronâ militis, cap. 3. sine, mihi pag. 342.

S. V. Præceptiones geminae.

I. Principium omne a Deo ducendum, omnis finis reducendus in Deum. Ego sum A & Ω, principium & finis, dicit Dominus Deus, qui est, & qui venturus est, omnipotens. Omnium ferè gentium sensus est:

Ab Iove principium Musæ, Jovis omnia plena. †

Deus & centrum nostrum, & periphæria est. Nos sapissimè lineas curvas ducimus, & incassam aut etiam cum damno laboramus, quia nec a Deo incipimus, nec cum Deo finimus. A centro ad quamcumque periphæriam partem linea recta ducitur. Res Euclidi certa, & per se nota. Ita incipere cum Deo & in Deo finire omnia, animi recti haud fallax argumentum est. Sanctissimi quique hoc legis instar religiosissimè observarunt, nihil unquam operæ vel laboris sibi sumpserunt, nullam auspiciati actionem, quin divinam poscerent operam.

Quod Tertullianus de primævo Christianorum more asserens: Ad omnem aditum & exitum, ad vestitum & calceatum, ad lavacra, ad mensas, ad lumina, ad cubilia, ad sedilia, quamcumque nos conversatio exerceat, frontem crucis signaculo verimus. Quid hoc aliud, quàm omnis actionis principium a Christo crucifixo petere? Ab hoc ordiri, cum hoc finire omnia, imbecillitas nostra nos jubet. Nec

A ignoramus nobis dictum: Sine me nihil potestis facere. Abiit que ipso vana est omnis actio. Ita qui cepit in nobis opus bonum, perficiet usque in diem Christi Jesu. Aspiciamus ergo assiduè in auctorem fidei & consummatorem Jesum.

II. Scripturæ sunt implendæ. Dixerat suis Christus v. 2. è Zachariæ vaticinio: Percutiam pastorem, & dispergentur oves gregis. Dixerat super mensam in ipsa cenâ: Filius hominis vadit, sicut scriptum est de illo. Dixerat in oliveto: Quomodo implebuntur scripturæ, quia sic oportet fieri. Omnia de se vaticinia Christus ante oculos posita semper habuit, nec quidquam intermisit, dum expletis omnibus vult liceret dicere: Consummatum est. Nos pariter nos ipsos, idem idem excitemus his ipsis vocibus: Scriptum est de te, scriptum est. Nam Deus de quovis hominum (ita loquitur) ab omni æternitate arcanum scriptis libellum, in quo vel ad extremum apicem perscriptum est, quid, quid hæcenus vel fecimus, vel passi sumus. Dux sunt partes hujus libelli, promeritorum una, delictorum altera. Si quid jam obveniat peferendum, ipse sibi quæque dicat: Scriptum est: tibi vis? scriptum est. Quid reluctaris? frustra est: scriptum est, quoniam sic oportet fieri. Calicem, quem dedit tibi Pater, non bibes? Tuam voluntatem divinæ, obsecro, subijunge, quoniam sic scriptum est. Quidquid penatum nobis subeundum est, à voluntate divinâ est. Promptè igitur velimus, quod vult Deus. Omnia, inquit Augustinus, ad divinam providentiæ regimen referantur, que stulti quasi casu & temere, nulla divinâ admiratione fieri putant. Quæ Gregorius Magnus elegantissimè confirmans, Deus cum semper omnipotens, inquit, sic intendit omnibus, ut adsit singulis, sic adest singulis, ut simul omnibus nunquam desit. Sic itaque exteriora circumdat, ut interiora impleat; sic interiora implet, ut exteriora circumdat; sic summa regit, ut ima non deserat; sic imi præsens est, ut à superioribus non recedat; sic latet in sua specie, ut tamen cognoscatur in operatione; sic cognoscitur in suo opere, ut tamen comprehendi non valeat à cognoscentis estimatione; sic adest ut videri nequeat; sic videri non valet, ut tamen ejus præsentiam ipsa ejus judicia testentur. Omnia, minima, maxima maxima prævidit & præcivit Deus, hinc omnia ordinatissimè ac sapientissimè disponit & gubernat nostro bono.

Sed obijcias, quod passim ubique solet obijci: Si Deus velit, ut omnem pœnam patienter perferamus, cur morbo, cur hostibus, cur incendiis, &c. resistimus? Ajo primò: Quia nescimus, quousque progressura sit Dei voluntas. Fortassis voluit tantum incendi domum, non comburi; me unum dumtaxat alterumve diem ægrotare; hostem mœnibus imminere, ad portas pervenire, non urbe potiri. Addo: Cum resistimus, non voluntati divinæ, sed aut nostræ, aut aliorum culpæ resistimus. Exemplo rem demonstramus. Est qui nimio potu sibi motbum accersit: cum iste pharmacum sumit, non Dei decretis, sed suæ intemperantiæ resistit. Ita in bellis non Dei voluntati, quæ bella immitit, sed aliorum resistitur perverstati.

Hinc Epictetus sapienter prorsus ac piè, Semper, inquit, illud potius volo quod fit: melius enim id judico quod Deus vult, quàm quod ego. Adhæreo illi, ut minister & pedisequus, cum illo desidero, cum illo expeto: deniq; quod ille vult, idem ipse volo. Quid nos, ô Christiani, sentire par est & dicere?

Tu igitur, mi homo, vade, patere, imò & morere, ut impleantur Scripturæ quas Deus ab æterno de te, de me, de nobis omnibus scripsit. Aspice in auctorem fidei, & consummatorem Jesum. Nec antè patientiæ finem opta, quàm dicere liceat. Consummatum est.

S. VI. Dux præceptiones alia.

III. Quotidiana in agendo perseverantia est necessaria. Hæc, quam diximus, Perseverantia tribus omnino modis coronat opus, agendo, pariendo, consummando. Agendo prima triumphat Perseverantia.